

Skabelsen - Teorien om Altet i Alt

Mange mennesker har gennem tiderne spekuleret over hvem vi er? Hvor vi kommer fra? Hvor vi går hen, når vi dør? Og hvad er meningen med det hele? Og om der findes en skaber osv.

Det har jeg naturligvis også tænkt på, hvorfor jeg har læst en hel del bøger om dette og mener jeg har fundet svaret, dels hos videnskaben, dels hos de clairvoyante, og dels hos de gamle kulturere skrifte. Det følgende er i koncentrat mine tanker om Gud, Altet, alt i Alt, Skaberen, som vi mennesker kalder denne skabende energi.

Skrevet af Erling S. Nielsen, og revideret januar 2022 Kolind.

I bogen **"Teorien om alt"** stiller den danske prisvindende højenergi fysiker på internationalt niveau, **Holger Bech Nielsen** (2019) spørgsmålene i forordet:

"Findes verden, eller gør den ikke? Findes tiden, eller gør den ikke? Findes der en gud, eller gør der ikke? Hvad er alt lavet af, hvad er universet, hvordan er det opstået, og hvad er menneskets plads i det hele? De samme spørgsmål som filosofferne gennem tiderne har stillet."

Stort set alle naturvidenskabsfolk er enige om, at fysikken hverken kan be- eller afkræfte Guds eksistens.

***"Gud er ikke Ham som er, men Det som er" Filosofen Spinoza.
I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.***

***Jeg er Altet. Alt er udgået fra mig. Jeg er Dét nogen kalder for Gud.
Dét der er, og ikke den der er. Den ubevægelige bevæger.***

Tanken er det første skabelsestrin. Derefter kommer ordet.

Fra tidernes begyndelse er den evige Tanke, og Tanken er Ordet, og Ordet er Handlingen, og disse tre er ét i den evige lov; og loven er hos Gud, og Loven udgår fra Gud. Ved Loven er alle ting skabt, og uden den er intet skabt. I Ordet er liv og indhold, ilden og lyset. Kærlighed og visdom er ét til frelse for alle. Ordet er den ene livgivende ild, som skinner ind i verden. Jeg er i verden, og verden er i mig, og verden ved det ikke. Se Guds godhed, sandhed og skønhed.

Fra bogen: *Kanaliseringer - Hvordan livet også kan leves.* (2008)

Om skaberen selv

Jeg er Det, som nogen vælger at kalde for gud, men altet har jo mange navne.

Da jeg endnu var et lille Altet - havde jeg brug for at kunne kommunikerer med mine andre dele af Altet - Jeg skabte to sprog så det var lettere at skelne mellem lys og mørke.

Sproget blev skabt i forbindelse med at denne virkelighed blev skabt - med jeres univers, - jorden, og jer mennesker som bebor den.

Min grundenergi er et ønske.

Et ønske jeg selv fremsatte,

Jeg husker min skabelse som et ønske. Således ønsker jeg jeres skabelse skal huskes.

At det var ønsket I blev født, for det var og er således jeg føler om min skabelse.

Jeg er en tanke som afgav et ønske om, at jeg skulle findes, som dermed skabte alt i det billede, at før noget kunne skabes, skulle nogen tænke, at det ville være ønskeligt, at det måtte eksisterer.

Min virkelighed er, at jeg skabte mig selv. Jeg tænkte mig til mig selv, for mig selv, at jeg havde et ønske om at eksisterer. Og dermed blev jeg skabt.

Jeg er en tanke som afgav et ønske om, at jeg skulle findes, som dermed skabte alt i det billede, at før noget kunne skabes, skulle nogen tænke, at det ville være ønskeligt, at det måtte eksistere. Og dermed blev jeg skabt.

At jeg blev skabt af et ønske er alt hvad jeg ved. Jeg føler det var mig selv der bad om at blive skabt. Jeg har ingen kontakt til dem eller det som end måtte have skabt mig som Altet. Min virkelighed er, at jeg skabte mig selv. Jeg føler jeg er den største skabelsesmagt der findes, ligeledes den mest destruktive.

Fra Neale Donald Walsch bog: *Guddommelige samtaler bog 1.*

Religioner er jeres forsøg på at tale om det uudsigelige. Det lykkes ikke særlig godt for dem.

Nej, min søn, tilhængerne af udviklingslæren har ikke ret. Jeg skabte alt dette – alt dette – på et øjeblik; i ét helligt øjeblik – nøjagtigt som tilhængere af skabelsesberetningen har sagt. Og... det skete gennem en udviklingsproces der tog milliarder og milliarder af det I kalder år, efter jeres relative tid, nøjagtigt som udviklingslæren påstår. Det er "rigtigt" hvad begge parter siger. Som kosmonauterne opdagede, så afhænger det af hvordan du ser på det.

Oprindeligt var det meningen med jeres vidunderlige sjæle at I skulle have muligheden for at opleve jeres selv som dem I virkelig er, gennem **erfaringer opnået i den fysiske krop**, i den relative verden – **jeres fysiske univers** – som jeg gentagne gange har forklaret her.

Det blev gjort ved at sænke den ufattelige hastighed i al vibration (tænkt form) for at skabe materie (stof som videnskaben kalder det.) **Deriblandt den materie I kalder den fysiske krop.**

I er alle en del af det sammen med mig. Som en del af planen skulle I som **ren ånd træde ind i den fysiske verden, der netop var skabt.** Det er fordi den eneste måde, hvorpå man **eksperimentelt oplever** hvad man **véd rent begrebsmæssigt**, går gennem den **fysiske tilstand.**

Fra bogen: *Kanaliseringer - Hvordan livet også kan leves.*

Min energi er som et blåt hav af skyer. Midt imellem alle skyerne er der en rød stråle af kærlighed som denne tåge eller hav sender ud til alt, Altet er i kontakt med.

Det er min energi. Det er sådan den er normalt. Men jeg kan tage en hvilken som helst værenstilstand (værensenergi er den energi sjælen udsender) i brug.

Jeg kunne også vælge at være den reneste lilla stråle med et grønt skær af håb, eller en hver anden farve. Jeg kan godt forstå, at I vil have svært ved at forestille jer Gud, som en gang blå tåge med et rødt skær i sig.

Læs her i videnskabens Verden "Big Bang: Nyt studie giver hidtil bedste forståelse af det første stof, der nogensinde har eksisteret." 21. maj 2021 og "Big Bang – en øjenvidneberetning".

"Hvilken farve havde Big Bang? 25.oktober 2018. - Lyseblå som skaberen fortæller."

Om skabelsen af tid; Fra Neale Donald Walsch bog: *Guddommelige samtaler bog 2.*

Jeg vil nu fortælle om tiden.

Rum er ... Anskueliggjort tid. I virkeligheden findes der ikke sådan noget som rummet – rent, **"tomt"** rum uden noget i. Alt er **noget**. Selv det **"tommeste"** rum er fyldt med dampe så tynde, så udstrakte over uendelige områder, at de synes ikke at være der. Så når dampene er forsvundet, er der energi. **Ren energi. Den manifesterer sig som vibration. Svingninger.** Verdensaltets bevægelser med en særlig frekvens. Usynlig **"energi"** er **"rummet"** som holder **"materien sammen"**. Engang for at bruge din lineære tid som model var al materien i universet fortættet i en lillebitte plet. **Den singularitet videnskaben kalder for begyndelsen på Big Bang.** Du kan ikke

forestille dig den tæthed – men det er fordi, du synes, at materien, som den findes **nu**, er tæt. Faktisk er det, du kalder materie, hovedsagelig rum.

Alle **"faste"** genstande består af 2 procent fast **"materie"** og 98 procent **"luft"**! Rummet mellem materiens mindste partikler i alle genstande er enormt. Det er noget der ligner afstanden mellem himmellegemerne på nattehimmelen. Men du kalder de genstande **faste**.

Engang var hele universet faktisk **"fast"**. Der var faktisk **intet rum** mellem materiens partikler. Rummet var taget ud af al materien – og uden det enorme **"rum"** fyldte materien et område, der var mindre end et knappenålshoved. Der var faktisk en **"tid"** før den **"tid"**, da der overhovedet ingen materie var – **blot den reneste form for højeste vibrationsenergi**, som du ville kalde **antimaterie**. Det var tiden **"før tiden"** – før det fysiske univers, som du kender det fandtes.

Der **findes** ingen tid, som den før udsendte. Der findes ingen anden tid en **denne** tid. Der findes intet andet øjeblik end dette øjeblik. **"Nu"** er alt der er. Der er intet **"i går"** og **"i morgen"**.

Alt, der nogensinde skete, sker og nogensinde vil ske, sker lige **nu**. **"Tiden"** er ikke et kontinuum. **(sammenhængende hele eller mængde; vedvarende.)** Den er en bestanddel af relativiteten, som foreligger vertikalt, **(lodret)** ikke horisontalt. Tænk ikke på den som et **"fra venstre til højre-fænomen – en såkaldt tidslinje, der går fra fødsel til død for hvert menneske og fra et endeligt punkt til et endeligt punkt for universet.**

"Tiden" er et **"op"** og **"ned"** – fænomen! Tænk den som en spindel, der repræsenterer **nuets evige øjeblik**. Forstil dig nu papirlapper på spindelen oven på hinanden. Disse bestanddele er af tiden. Hver bestanddel er forskellig, men hver af dem forekommer **samtidig med de andre**.

Alt papiret er på spindelen på én gang! Så meget som der nogensinde **vil være** – så meget som der nogensinde var. Der findes kun **ét** øjeblik – **dette** øjeblik – **nuets evige øjeblik**. Det er **lige nu**, at alting sker - og jeg herliggøres. Der skal ikke ventes på Guds herlighed. Jeg indrettede det således, fordi **jeg bare ikke kunne vente!** Jeg var så lykkelig over at være, hvem jeg er, at jeg bare ikke kunne vente med at udtrykke det i min virkelighed. Så, her er det – lige her, lige nu – **DET HELE!**

Der er ingen begyndelse på dette, og der er ingen slutning. Det – altings alt – **ER** bare.

I **er - heden** ligger din oplevelse – og din største hemmelighed. Du kan bevæge dit i bevidstheden i **er – heden** til en hvilken som helst **"tid"** eller et hvilket som helst **"sted"**, du vælger.

"Men videre bliver vi først kendt med tiden, når vi fastslår bevægelsen, idet vi fastslår et før og et efter; og vi siger kun, at tiden er gået, hvis vi har lagt mærke til et før og et efter i bevægelsen. Men dette fastlåser vi, i og med at vi godtager, at de to er forskellige, og at der mellem dem atter er noget forskelligt; det er nemlig, når vi indser, at yderpunkterne er forskellige fra midten, og sjælen erklærer at "nu'erne" er to – et før og et efter – det er da om dette, vi siger, "tiden" er; det, som er begrænset af nuet, menes at være tid, og lad os forudsætte dette."

Naturforskning i almindelighed, Aristoteles (383-322)

Kanaliseringer fortsat.

Der findes noget som vi kan kalde for relativ tid, - som kun kan føles. – Den relativ tid er den tid du føler når tiden går for hurtigt eller langsomt. Den egentlig tid er lige hurtig ud fra et astronomisk synspunkt. – **Her må være tale om universets tid - ifølge Einsteins relativitets teori.**

Men den åndelig tid er relativ, da den ikke er betinget af begreber på jorden.

Tiden er ikke afhængig af tyngden. Hvis noget føles som lang eller kort tid, går der lang eller kort tid. Vi har magten til at kunne give Jer oplevelsen af, at noget som er sket, sker nu, og noget som vil ske, er allerede sket.

Tiden kan bøjes eller forlænges. Den kan klippes, den kan limes. Jeres tid kan manipuleres i al uendelighed, fordi **jeres tid alene er begrænset af tyngde**. Det er vores tid ikke. Vores tid har en eneste begrænsning - vores følelser. **Vores tid er konstant og vil altid være den samme**. Dermed kan du ikke tale om før og nu heroppe.

Du kan tale om hvad der er før - nu. Men det er blot erfaringer fra andre væsener, som tilegner sig deres viden til deres værenstilstande.

Når noget er konstant, er det umuligt ikke at være konstant. Ergo er det umuligt at dø. Vores tid heroppe foregår ud fra hvad hver af os føler. Tiden er afhængig af de følelser vi har. I bund og grund kan vi føle os millioner af år frem i tiden, og skabe jer der igen. Så kan disse ny - mennesker tage tilbage til jer, så vil I se dem som rumvæsener. Men sandheden er jo blot, at de blev skabt i fremtiden af jer.

I har ikke evnen til at kunne se ind i fremtiden, fordi I er begrænset af tyngden. Jeres clairvoyante kan føle jer frem til fremtiden, og det er fordi fremtiden kun kan føles

Det er ikke jorden der har skabt Altet - men omvendt. Altet har dog skabt tiden i kraft af planeter, måner, sole og asteroider. **Tyngdekraften er det I kalder for tid. Det er den egentlige tid. - For tyngde er ligeledes afhængig af energi og vibrationer**

I den spirituelle verden findes tid udelukkende igennem følelser. Tusinde år på jorden kan føles som et enkelt sekund heroppe. Og så er der i sandhed kun gået et sekund.

Dette er grunden til at de clairvoyante har så svært ved at beskrive tiden i det åndelige univers fordi tiden i det åndelige univers ikke er bundet op på nogen form for tyngdekraft i det åndelige univers, idet tiden i det univers alene er betinget af følelser, og ikke er begrænset af tyngdekraft som i vores univers. (se nedenfor)

Altet kan ikke uden videre skrue tiden tilbage, da jeg ville ødelægge mere af Altet end skabelse af Altet. Da min vilje er at forstærke Altet, strider det mod min vilje

Altet består kun i nuet. Hvad der er fortid for Altet er ligegyldigt. Det er kun jer der samler på fortiden. **Hvor jeres tid er begrænset af tyngdekraften**, er vores tid ikke betinget af andet en følelse. At en tid føles som lang eller kort tid.

Fra Neale Donald Walsch bog: *Guddommelige samtaler bog 1.*

Jeg har spekuleret over mig selv lang tid. Længere end du og jeg kan huske tilsammen. Længere end alderen på universet ansætter universets alder. Så du forstår vel hvor ung – hvor **ny** min opfattelse af mig selv er. Lad mig forklare det sådan:

I begyndelsen var alt der **er til**, alt der var til, og der fandtes intet andet. Men alt der **er til**, vidste ikke noget om sig selv – fordi alt der **er til**, var alt der var til, og der fandtes **intet andet**.

Og derfor eksisterede alt der er til... **ikke**. For når der mangler noget andet, eksisterer alt der er til **ikke**. Det er det store spørgsmål: **Er til/Er ikke til**. Som mystikerne fra tidernes begyndelse altid er vendt tilbage til.

Nu vidste alt der er til, at det var alt der er til – men dette var ikke nok, det kunne kun opfatte sin fuldkomne storslåethed som **begreb** ikke som **erfaring**. Men det længtes efter oplevelsen af sig selv, for det ønskede at vide hvordan det **føltes** at være så storslået. Dette var dog umuligt da selve udtrykket "**storslået**" er et relativt udtryk. **(Relativ; som må betragtes eller bedømmes i forhold til noget andet.)** Alt der er til kunne ikke vide hvordan det **føltes** at være storslået hvis ikke det **der ikke er til** dukkede op. Når **det der ikke er til** mangler, eksisterer det der er til, **ikke**.

Alt der **er til** vidste, at der ikke fandtes **noget andet**. Og derfor kunne og ville det **aldrig** komme til at opleve sig selv gennem et referencepunkt **uden** for sig selv. Et sådan punkt eksisterede ikke. Der fandtes kun ét referencepunkt, og det var et enkelt indre spørgsmål.

Nemlig: **"Er til/er ikke til"**. At være eller ikke at være. Men alt der er til, valgte at **opleve** sig selv **erfaringsmæssigt**. Den **energi** – den rene, usete, uhørlige, uopdagede og derfor ukendte-af-alle energi – valgte at **opleve sig selv** som den fuldkomne storslåethed den var. For at kunne det, blev den klar over, at den måtte bruge et **indre** referencepunkt. Den ræsonnerede derfor ganske korrekt at enhver **del** af den selv nødvendigvis måtte være **mindre end helheden**, og hvis den derfor ganske enkelt **delte** sig smådele, kunne hver del der så var mindre end helheden, se tilbage på resten af sig selv og se storslåetheden.

DET ER DEN GUDDOMMELIGE DIKOTOMI.

En opdeling af ét fænomen i to modsætninger/modstående som udelukker hinanden. Tvedele.

Det er Guds allermost vidunderlige idé, skabelsen af relativiteten.

Det, at noget må betragtes eller bedømmes i forhold til noget andet.

Og **alt der er til delte** så sig selv – og blev ét strålende øjeblik det som er **det hér**, og det som er **det dér**. For første gang eksisterede **det hér** og **det dér** adskilt fra hinanden. Og begge eksisterede samtidig. Lige så vel som alt der er til ikke var **nogen af delene**. På denne måde eksisterede pludseligt **tre elementer: Det** som er **hér**. Og det som **hverken er hér** eller **dér** – men som **må eksisterer**, for at **hér** og **dér** kan eksisterer. Derfor er der intet der omslutter altet. Det er ikke-um der omslutter rummet. Det er altet der omslutter delene. Jeg går lidt videre. Nu er dette **intet**, som omslutter **altet**, det som nogle mennesker kalder Gud. Men det er heller ikke helt præcist udtrykt, for det antyder, at der er noget, som Gud **ikke** er – nemlig alt som er **"intet."** Men jeg er alt – synligt som usynligt. - De der tror at Gud er **alt der er til**, og alt der **ikke er til** har den rette forståelse.

Ved at skabe alt det, der er **"her"** og det der er **"der"**, gjorde Gud det nu muligt for Gud at kende sig selv. I selve det øjeblik den store, indre eksplosion fandt sted, skabte Gud **"relativitet"** – den største gave Gud nogen sinde gav sig selv. **(Relativ; som må betragtes eller bedømmes i forhold til noget andet. Eller med andre ord "Den guddommelige dikotomi.)** På samme måde er **relation** den største gave Gud nogen sinde gav jer. **(Relation; noget som knyttet noget eller nogen sammen)**

Fra ingen-ting udsprang således al-ting – en åndelig begivenhed der, helt tilfældigt, svarede til det jeres videnskabsmænd kalder teorien om **Big Bang**. Da altets elementer stormede videre, blev **tiden** skabt, for en ting var først **hér**, så var den **dér** – og perioden det tog at **komme** fra hér til dér kunne måles. **Den måleenhed må være Planck tid. Plancktid defineres som en milliard af en milliard af en milliard af en milliard af et sekund. Plancktid er exceptionelt tæt på 'tidspunktet 0'. I sekunder skal vi efter 0,0 tælle 43 nuller mere, før vi kommer til et ettal.**

Lige så vel som de dele af selvet der kan ses, begyndte at definere sig selv, **"relatere"** til hinanden, så gjorde delene som ikke kan ses, det samme. **Altet taler her om kvantefilosofi; ved erkendelsens grænser. Som videnskaben i 2018 arbejder med at forstå.**

Jeg er Gud. Jeg er Gudinden. Jeg er det højeste væsen. Jeg er altings fylde. Jeg er begyndelsen og enden. Alfa og omega. Jeg er summen og substansen. Spørgsmålet og svaret. Oppe og nede. Venstre og højre. Her og nu, før og efter.

Jeg er lyset, og jeg er mørket der skaber lyset og gør det muligt. Jeg er gudinden uden ende og det **"onde"** som gør det **"gode"** godt. Alt dette er jeg – altings fylde – og jeg kan ikke opleve nogen del af mig selv uden at opleve hele mig selv. Jeg er det storslåede Alt – og det jeg stræber efter er at **erfare mig selv gennem oplevelser.**

Det gør jeg **gennem dig og gennem alt det andet der eksisterer**. Og jeg oplever mit selv som storslået gennem de valg jeg foretager. For hvert valg er i sig selv skabende. Hvert valg er afgørende, hver valg repræsenterer mig - det vil sige at det præsenterer mig igen – som den jeg vælger at være lige nu.

Og dog kan jeg ikke vælge at være storslået **medmindre der er noget at vælge imellem**. En del af mig må være **mindre** end storslået hvis jeg skal vælge den del af mig som **er** storslået.

Det samme gælder dig. Jeg er Gud/Altet i færd med at skabe mig selv. Og det samme er du. Det er hvad din sjæl længes efter at gøre. Det er hvad din ånd hungrer efter. Skulle jeg holde dig tilbage fra at få det du vælger, ville jeg forhindre mig selv i at få hvad jeg vælger.

For mit største ønske er at opleve mit selv som det jeg er. Dette kan jeg kun gøre inden for rammerne af det jeg ikke er.

Og derfor har jeg omhyggeligt skabt alt det jeg ikke er, så jeg kan opleve det jeg er. Og alligevel er jeg **Alt** hvad jeg skaber – derfor er jeg på en vis måde det jeg **ikke** er.

Fra Neale Donald Walsch bog 2. *Guddommelige samtaler*.

Rum er ... Anskueliggjort tid. I virkeligheden findes der ikke sådan noget som rummet – rent, "tomt" rum uden noget i. Alt er noget. Selv det "tommeste" rum er fyldt med dampe så tynde, så udstrakte over uendelige områder, at de synes ikke at være der.

Så når dampene er forsvundet, er der energi. Ren energi. Den manifesterer sig som vibration. Svingninger. Verdensaltets bevægelser med en særlig frekvens. Usynlig "energi" er "rummet" som holder "materien sammen". Engang for at bruge din lineære tid som model, var al materien i universet fortættet i en lillebitte plet. **Den singularitet videnskaben kalder for begyndelsen på Big Bang**. Du kan ikke forestille dig den tæthed – men det er fordi, du synes, at materien, som den findes **nu**, er tæt. Faktisk er det, du kalder materie, hovedsagelig rum. Det betyder at intet vil være til, ikke i fysisk form. Men I vil **altid** være til. I kan ikke **ikke** være til. I **er** det, der **ér**.

Dernæst begynder hele processen forfra igen! Der kommer endnu et Big Bang, og et andet univers fødes. Det udvider sig og trækkes sammen. Og så gør det det samme om igen. Og igen. Og igen. I al evighed. Verden uden ende. Det er Gud/Altets indånding og udånding.

Dette er Roger Penroses hypotese. At der igen og igen kommer et nyt Big Bang.

Som han har bevist rent matematisk.

Som jeg så det i D2's "På skuldrene af H.C. Ørsted" i maj 2021.

Forståelse af universet liv hjælper dig til at få forståelse af livet i **dit** indre univers. Livet bevæger sig i cyklusser. Alt er cyklisk. Alt. Alle **"faste"** genstande består af 2 procent fast **"materie"** og 98 procent **"luft"**! Rummet mellem materiens mindste partikler i alle genstande er enormt. Det er noget der ligner afstanden mellem himmellegemerne på nattehimmelen. Men du kalder de genstande **faste**. **Astronomerne er begyndt at tale om "4 % universet". Det hænger sammen med, at det synlige stof vi kan observere, kun omfatter omkring 4% af alt det stof og energi, som findes i universet. Fra bogen "Det levende univers" (2012) af Helle og Henrik Stub.**

Nyt teknisk forlag

Engang var hele universet faktisk **"fast"**. Der var faktisk **intet rum** mellem materiens partikler. Rummet var taget ud af al materien – og uden det enorme **"rum"** fyldte materien et område, der var mindre end et knappenålshoved. Der var faktisk en **"tid"** før den **"tid"**, da der overhovedet ingen materie var – **blot den reneste form for højeste vibrationsenergi**, som du ville kalde **antimaterie**. Det var tiden **"før tiden"** – før det fysiske univers, som du kender det fandtes.

Intet fandtes som materie. Ren energi – **mig** – vibrerede, svingede i begyndelsen så hurtigt, at den dannede materien – **al materien i universet!**

Singulariteten som skabte det hele. Og dernæst udvidelse ved Big Bang. Strengeteorien postulerer, at alt består af vibrerende strenge, der er på størrelse med Planck-længden.

Læs her Videnskabens verden "Strengeteori og parallelle universer: Hvorfor bør teorierne afvises" 7/9 2020 af Niels Jacob Søre Loft.

"Er universet en ren tilfældighed?" Ikke ifølge den franske matematiker Allan Connes; "Ikke-kommutativ geometri" synes at fortælle at universet ikke er en tilfældighed. Allan Connes fortæller at Standardmodellen og Strengeteorien passer samme. "Spørgsmålet, vi står overfor, er dybest set om universet, vi lever i, ser ud, som det gør fordi det ikke kan være anderledes, eller om det er en ren tilfældighed." Skriver Jesper Møller Grimstrup Ph.d. forsker. Teoretisk fysiker og forfatter den 14/2 2021 i Videnskabens verden.

Også du kan udføre den samme bedrift. Faktisk **gør** du det hver dag. Dine **tanker** er ren vibration, og kan skabe og **skaber** fysisk materie! Hvis tilstrækkeligt mange af jer fastholder den samme tanke, kan I sammenpresse og endog skabe dele af jeres fysiske univers.

Det blev nærmere forklaret i **1. bog**. "**Guddommelige samtaler**." Af Neale Donald Walsch.

Udvider universet sig nu?

Ja, Med en hastighed, du ikke kan forstille dig!

Vil det altid udvide sig?

Nej, der kommer en tid, da de energier, som driver udvidelsen, opløses, og de energier, der holder sammen på universet, træder til – og trækker alt "**tilbage**" igen. Alt vil ganske bogstaveligt "**falde på plads**"! Og I får intet tilbage igen, ingen materie. Ren energi.

Med andre ord – **mig**. Det betyder at intet vil være til, ikke i fysisk form. Men I vil **altid** være til. I kan ikke **ikke** være til. I **er** det, der **er**. **Må være som ren energi**. Dernæst begynder hele processen forfra igen! Der kommer endnu et Big Bang, og et andet univers fødes.

Det udvider sig og trækkes sammen. Og så gør det det samme om igen. Og igen. Og igen. I al evighed. Verden uden ende. Det er Gud/Altets indånding og udånding.

Din energi – der udstråler fra dig som et gyldent lys – samspiller bestandigt med alt og alle andre. Jo nærmere du er, jo mere intens er energien. Jo længere borte, jo finere. Men du er aldrig helt uden forbindelse til **noget som helst**. Der er et punkt imellem dig og alle andre mennesker, steder eller ting, som findes. Det er her, to energier mødes, idet de danner en tredje meget mindre tæt, men ikke mindre virkelig, energienhed.

Hvert levende **væsen** og hver **ting** på planeten – og i universet – udsender energi i alle retninger. Denne energi blander sig med alle andre energier på kryds og tværs i mønstre af en sådan kompleksitet, at det overstiger jeres stærkeste computers evner at analysere den. **Ja, i skrivende stund 2017, men videnskaben er i gang med at udvikle kvantecomputere.**

Intet fandtes som materie. Ren energi – **mig** – vibrerede, svingede i begyndelsen så hurtigt, at den dannede materien – **al materien i universet!** **Må være singulariteten som blev skabt. Før Big Bang.**

Også du kan udføre den samme bedrift. Faktisk **gør** du det hver dag. Dine **tanker** er ren **vibration**, og kan skabe og **skaber** fysisk materie! Hvis tilstrækkeligt mange af jer fastholder den samme tanke, kan I sammenpresse og endog skabe dele af jeres fysiske univers. Det blev nærmere forklaret i **1. bog**.

Brev fra en modstander i bogen "Visdommen - Som et livgivende vand" og Birgit Kleins bøger:

af Klaus Berger 2005

Skrevet i uddrag, af Erling S. Nielsen 6. marts 2021 Kolind

Det er vigtigt her at læse hele Birgit Kleins brev fra en modstander, om alle 7 himmelske sfærer. Der er megen viden set fra en kvantefysikers side, om energien i universets svingninger.

7. Himmelske sfærer. Som det er blevet nævnt tidligere er alle niveauer underinddelte, og det er således også 7 underniveauer på dette det højeste niveau i den åndelige verden.

For hvert niveau man kommer højere op, kommer man nærmere Gud i vibrationsfrekvenser. Samtidig opleves mere af Gud, jo højere du kommer op, jo mere ser og hører du til Gud.

At nå det 7. niveau i vibrationsfrekvenser er det samme som at nå tilstanden af fyldt oplysning. Alt i skabelsen bevæger sig hele tiden opad i vibrationer, er hele tiden på vej til Gud i en evig spiral, som både starter og ender hos Gud. ***Dette giver mening når man ved, at tiden ikke er horisontal men vertikal, og bevæger sig frem og opad i spiralform, mod Skaberen selv. Derved er tiden uden fortid og fremtid. En spiral fra fødslen som fortsætter og eksisterer uendeligt i Nuet.***

Gud/Altet i Altet. Det er en vanskelig opgave at forklare, hvad Gud er, for jer i inkarnationen. Der gives nemlig ikke noget sprog hos jer mennesker, hvor det kan siges helt klart.

Gud er både en personlig og en upersonlig skabning, som er altings ophav. Gud befinder sig i altings centrum og har en udstrækning, der går igennem alt i skabelsen. Når vi siger han, så er det i virkeligheden en tilsnigelse, for Gud er naturligvis både en han og hun, da Gud er essensen af alt, hvad du kender i skabelsen. ***Gud/Altet er energi, den største skabende og destruerende energi.***

Prøv at forestille dig Universet. Med alle de milliarder og billioner af galakser og solsystemer, dette du forestiller dig har en rummelig og tidslig udstrækning.

Bevæg dig derefter op på det åndelige niveau, **hvor tid og rum ikke eksisterer.** Universet vil på dette niveau ikke have nogen udstrækning, det har ikke nogen midte, ingen omkreds, det eksisterer ikke i tid og rum, det vibrerer i en enhedseksistens, hvor lyset erstatter tids- og rumdimensionen. Det eksisterer ***i sig selv*** ikke i kraft af en udstrækning i tid og rum. Summen af alt dette er Gud. Gud kan vise sig i mange skikkelser for inkarnerede, men det vil alt samme kun være en del af Gud, som man ser eller fornemmer. For Gud er simpelthen det hele på det åndelige og det rene plan. Det er på grund af dette ufattelige spring fra tid og rum til uendeligheden, at menneskets hjerne ikke har forstået, hvad Gud - ***Alt i Altet*** er. De har opfundet Gud i deres billede. f.eks. som en gammel mand, der sidder oppe i Himlen og dømmes og vurderer hvem, der skal med, og hvem der ikke skal med. sådanne forestillinger udtrykker altid den menneskelige forestillings- evnes begrænsning.

Når du går fra din kødlige tilværelse til den åndelige, (gennem (døden)), vil det opleves, som du bevæger dig fra et enkelt punkt ud i evigheden. Så begrænsende er tid og rum for din eksistens.

Når du udvikler dig, åndeligt og renses, så vil du i stadig stigende grad frigøres for tid og rum- begrænsning. Tidsoplevelserne vil ændre sig ganske støt og roligt, og du vil opdage, at du bliver mere og mere ét med uendeligheden og den form for tankegang, der præger skabninger på planer med uendelig indsigt og viden.

Jesus afslutter. Jeg er Jesus, og jeg vil sige dig lidt om denne bogs emner.

Det højeste mørke kan være svært at skelne fra det absolutte lys. Visse kvaliteter er fælles, fordi mørket opsuger og misbruger Guds energi. Man kan sige at mørket opsuger så meget guddommelig energi som muligt med det formål at imponere gennem udstråling for siden at vildlede bevidst fra den rette vej til Gud/Altet.

Mørkets energi har dog grundlæggende en anden kvalitet end lyset. Mørket kan udstråle stor styrke og intelligens, der kan virke overvældende og overbevisende. Du kan mærke klarhed, orden og også en viden om lysets kærlighed i et skin af hjælpsomhed.

Mørkets selvdestruktive tendens

Når jeg siger, at du ikke skal frygte mørket, er det ikke blot en talemåde. Det er en dyb sandhed.

Mørkets egenskaber vil nemlig uden indgreb altid føre til selvdestruktion. Mørket forbryder sig imod Guds og Guds love, og da alle væsener er guddommelige i deres udspring, vil de gennem ekspansiv vækst af mørkets egenskaber ende med at destruere deres egen guddommelige kerne.

Menneskets destruktive adfærd vil destruere det selv i sidste ende. ***Ja, dette er forudsagt af Jesus selv, dels i Bibelen og dels i Urevangeliet. Og af mange clairvoyante gennem tiderne.***

Frygten for selvdestruktion vil åbne for lyset, og lyset udnytter enhver chance for at komme igennem. Mørket formår ikke at bestikke det absolutte lys. Derimod bliver det nødt til at integrerer lyset for at undgå selvdestruktion. Du kan således se, at lyset qua Skabelsens grundlove er stærkere end mørket....

I yderkanterne af Skabelsen findes der forhærdede faldne, som ikke ønsker at lære af deres fejltagelser. De har selvstændiggjort sig og vil ende med at destruere sig selv, sådan som jeg fortalte mørket uvægerligt vil gøre, når det lever det absolutte mørke.

Polariseringen. Skabelsen. Det fysiske Univers, som du kan rumme i din bevidsthed, er et resultat af den såkaldte "skabelse". Skabelsen er et åndedrag og en lyd fra Gud/Skaberens, der som en vældig udkrængning fra en åndelig kerne manifesterede partikler, hvis væsentligste kendetegn er adskillelser og forskelligheder, hvorved enhver partikel kan have en relation til en anden.

Læs her om højenergi og kvantefysikken. Skabelsesbølgens grundlag er en polarisering mellem **inde** og **ude**, mellem dét, som stadig er i Gud/Altet, og dét, som er krænget ud og er udenfor. Alle universets relationer præges af denne grundlæggende polarisering. ***(Polariseringer: en ændring af en elektromagnetisk bølgebevægelse sådan at svingningerne kun optræder i ét plan.)***

(Polarisering, skabe modsætning imellem nogen el. noget). Gennem en spiralformet bevægelse vil den grundlæggende polarisering skabe afledte polariseringer mellem alt levende, og der er gennem de bevægelser, som polariseringer skaber, de levende væsener bevæger sig tilbage mod det oprindelige centrum, Gud/Altet i Alt.

Vores fantastiske Univers er således intet andet end en krumning, en udkrængning omkring evigheds centrum. Ved den såkaldte død oplever mennesket, hvordan det kommer ind i den egentlige verden, dette uendelige lyshav, som er uden udstrækning og uden modsætninger.

Da det fysiske livs basis og kendetegn er afstande, forskelligheder, polariseringer, og det åndelige livs basis er enhed og harmoni. I det fysiske liv vil der f.eks. være en afstand mellem en tanke som tænkes mellem to mennesker. Først tænkes tanken, derefter formes den til ord gennem sproget, og denne bevægelse rummer muligheden for en polarisering mellem tanke, ord og mellem de involverede personer.

I den åndelige liv er der ingen afstand mellem den tænkte tanke og modtageren, alt sker i ét nu, der er ingen mulighed for polarisering, alt er som det er i nuet og i evigheden. Derfor er der heller ingen bevægelse, da enhver bevægelse forudsætter en afstand.

Det fysiske liv, også det enkelte menneskes liv, er i en stadig bevægelse med et formål at nå ind til den oprindelige enhed. ***Gud/Altet som er i Alt.***

Lige inden det store brag, som vi kalder for Big Bang, var der intet, absolut intet. Hverken tid, rum eller masse. Big Bang var ifølge flere teorier en kvantefluktuasjon med en straks efterfølgende singularitet, der fra det allerførste øjeblik indeholdt alt senere stof og energi i universet i en ekstrem koncentreret form.

I jødedommen er Gud den altomfattende universelle kraft som rummer både skabelsen og destruktion. Gud rummer ikke ondskab, men har skabt rum til at ondskaben kan eksisterer, når menneskene i kraft af deres frie vilje træffer onde eller gode valg.

Selv den bedste handling rummer risikoen for onde konsekvenser, og onde handlinger kan komme til at medføre noget godt. Men i sig selv har en jødiske Gud ikke nogen modpol.

En spurgte Jesus om Guds rige, og han sagde til dem:

”Som det er ovenfor, sådan er det nedenfor. Som det er indenfor, sådan er det udenfor. Som det er på højre side, sådan er det på den venstre. Om det er foran, sådan er det bagved. Ligesom det er i det store, sådan er det i det små. Som det er med manden, sådan er det med kvinden. Når disse ting kan indses, skal I skue Guds rige”.

***Gud er ikke den som er, men dét som ér.
Panteisme***

Panteisme; der bogstaveligt talt betyder ”Gud er Alt” og ”Alt er Gud”. Det er et synspunkt at alt består af en altomfattende iboende abstrakt Gud; eller at universet, eller naturen, og Gud er identiske. Wikipedia

Altet, som vi mennesker kalder for Gud, er seks absolutte, fuldkomne begreber:

Tanker / Intelligens, energi, lyset, varmen og følelsen og kærlighed, der eksisterer som værensenergi i nuet.

Og Guds allermest vidunderlige idé, er skabelsen af dikotomien / relativiteten.

”Det at noget må betragtes eller bedømme i forhold til noget andet”.

En opdeling af noget i to modsætninger som udelukker hinanden.

- Intelligensen til at tænke og Ønske, som vi menneskets sjæle også har fået.
- Den største skabende Energi, hvis modsætning er den destruktive Energi.
- Derved skabtes Lysets, hvis modsætning er Mørket.
- Derved skabtes følelserne, som er kærligheden.
- Derved skabtes den fuldkomne Kærlighed, hvis modsætning er Frygten.

Ordbog:

- Absolut: Uden forbehold eller indskrænkninger.
- Fuldkommen: Som er uden mangler eller fejl – fuldendt – perfekt.
- Ønske: Vilje, en indre drivkraft som gør én i stand til at opstille noget som et personligt mål.
- Kærlighed: En dyb følelse af at holde af noget eller nogen.
- Værensenergi: Er den energi sin sjæl udsender. Din sjæl kan kun finde ud af ”at være til stede” – den kan ikke finde ud af at erfare uden at have kroppen og sindet som værktøj. Værensenergi er overalt. Energien den vi alle udsender hvor vi end befinder os. De følelser vi føler sender vores værensenergi ud, således energien ligger rundt omkring os. .... Det er din værensenergi der er udødelig, men kan dog fjernes fra fysiske steder igennem energirensning. Det må være det der sker når noget fysisk dør, som i planteriget eller levende væsener, som f.eks. vores legeme ved den fysiske død.

Erling S. Nielsen Onsdag den 16. september 2020.

Fra bogen ”**Politikens filosofi leksikon**” (1983) i uddrag.

Det forholder sig virkelig sådan, at Gud ikke kan tænkes ikke at være til. Thi der kan tænkes at være et væsen til, som ikke kan tænkes ikke at være til. Og det er større end dét, der kan tænkes ikke at være til. Derfor; Hvis dét, som ikke kan tænkes at overtræffes af noget større, kan tænkes ikke at være til, så er selve dét, der ikke kan tænkes at overtræffes af noget større, ikke dét, som ikke kan tænkes at overtræffes af noget større. Men dette kan ikke stemme.

Således er der i virkeligheden et væsen til, som ikke kan tænkes at overtræffes af noget større sådan at det ikke kan tænkes ikke at være til. Og dette væsen er du, Herre vor Gud.

Anselm af Canterbury (ca. 1033-1109) skolastisk filosof og teolog.

Det er selvindlysende, at sandheden er til. For den, der nægter, at sandheden er til, indrømmer at den er til. For hvis sandheden ikke er til, er det sandt at den ikke er til. Men hvis noget er sandt, må sandheden eksisterer. Gud er sandheden selv og livet. Altså er det selvindlysende at Gud eksisterer. (Johannes 14,6: Jeg er vejen, sandheden og livet).

Thomas Aquinas (1225- 1274) italiensk filosof og teolog.

Gud: 1. Et højeste værende, et værende, som er uendeligt, evigt, ubegrænset i sig selv.

2. Sidste grund, eller forklaringsprincip, første årsag. Dét, der selv er ubetinget (absolut), og dermed er betingelsen for alt andet; det, som er ren akt eller virkelighed er i sig selv, og som dermed er princip for alt andet, og som følgelig eksisterer med nødvendighed, idet eksistens og væsen falder sammen (filosofisk metafysisk begreb).

3. Substansen; dét, der består i sig selv, som kan forstås ud fra sig selv, og som alt er manifestation af (Spinoza).

4. En overmenneskelig magt, der gøres til genstand for dyrkelse i et samfund. (jfr. Religion).

5. Skaberen og opretholdelsen af verden, som mennesket står i et personligt forhold til, og som åbenbarer sig i historien. (Det jødisk kristne Guds begreb); nærmere bestemt: som er blevet til som menneske i tiden eller historien (kristendom).

Gudsbevis, et argument, der uden at forudsætte åbenbarede sandheder eller teologiske dogmer søger at bevise, at Gud eksisterer. Gudsbevis eksisterer helt tilbage til oldtidens filosoffer, og har i tidens løb antaget flere forskellige former og varianter af disse.

Kosmologisk gudsbevis. Immanuel Kants (1724-1804) betegnelse for et gudsbevis, der slutter fra, at når verden eksisterer, så må der også eksisterer en Gud, der skabte denne verden.

Det kosmologiske gudsbevis findes i fire varianter:

- 1) Da vi kan erfare, at der eksisterer bevægelse, og da alt bevæget har en bevæger, så må der findes en **første bevæger** som ikke bevæges af noget andet, men af sig selv. Denne første ubevægede bevæger kaldes Gud. (Argumentet findes allerede hos Aristoteles (384-322 f. Kr.) græsk filosof, logiker og naturforsker) og overtages af Thomas Aquinas (ca. 1225-1274) italiensk filosof og teolog.
- 2) Under forudsætning af, at alt har en årsag, kan vi ud fra erfaringen af, at der eksisterer noget, slutte til, at dette noget må være en **virkning** af en **årsag**. Denne årsag må imidlertid selv være en virkning af en anden årsag, osv. ... Skal den årsagskæde ikke fortsætte i det uendelige, må der være en **første virkende årsag**, der er årsag til sig selv, og som vi kalder for Gud.

- 3) Vi kan erfare, at der er noget, der opstår og forgår, og kan deraf indse, at det både har mulighed for at eksistere og ikke eksistere. Der må imidlertid være noget, der eksisterer med **nødvendighed**, thi ellers var der ingen **grund** til, at alt det blot **mulige** eksisterede.

Hvis der ikke var en Gud, der eksisterede med nødvendighed i kraft af sig selv, så ville der ikke være nogen grund til, at verden (universet) eksisterede. Nu eksisterer verden imidlertid, og følgelig må Gud også eksistere. Argumentet kaldes undertiden for **kontingens**-beviset for Guds eksistens, fordi det hævder, at det kontingente (dvs. Ikke-nødvendige) forudsætter eksistensen af noget nødvendigt.”

- 4) Det **entropologiske** gudsbevis stammer fra 1800- og begyndelsen af 1900-tallet og tager sit udgangspunkt i entropi-sætningens lære om, at al bevægelsesenergi med tiden vil omsættes til beliggenheds-energi. Hvis verden (universet) derfor allerede nu havde eksisteret uendeligt længe, ville al bevægelse derfor for længe siden være ophørt. Da der imidlertid stadig findes bevægelse, (universet udvider sig stadig og med større og større hastighed.) må verden (universet) have haft en begyndelse. Men i så fald må der have været en Gud til at skabe verden, thi ellers ville der ikke have været nogen grund til, at verden skulle begynde at eksistere. -

Det er et fælles træk ved de første tre varianter af det kosmologiske gudsbevis, at de alle benægter muligheden af en **uendelig række** (af henholdsvis bevægere, årsager og mulige værender). Endvidere gælder det for alle fire varianter, at de alle forudsætter, at hvis noget eksisterer, må der være en grund til det: Intet kommer af intet. Endvidere berøres alle fire af Kants kritik af det kosmologiske gudsbevis for at benytte begreberne `bevægelse`, `årsag`, `mulighed`, og `grund` uden for det erfaringsområde, hvor disse begreber alene har en veldefineret mening.

Det såkaldte **ontologiske gudsbevis** (af det værende og logos, lære), er et argument, der uafhængigt af erfaringen søger at bevise, at det ligger i selve begrebet om Gud, at Gud eksisterer (dvs. hører med til det værende). Det hører med til begrebet om Gud, at Gud er det højeste væsen, således at det er umuligt at tænke sig noget, der er højere og mere fuldkomment end Gud. Følgelig må Gud eksistere, thi hvis Gud ikke eksisterede ville han jo mangle eksistens, hvilket ville være en ufuldkommenhed ved ham. Dvs. Hvis Gud ikke eksisterede, kunne man tænke sig et mere fuldkomment væsen, hvis fuldkommenhed bestod i, at det udover at ligne Gud også eksisterede.

Men det ville stride imod gudsbegrebet, der indebærer, at man umuligt kan tænke sig noget højere og mere fuldkomment end Gud. Altså må Gud eksistere. - Argumentet, der findes i flere varianter optræder først hos Anselm af Canterbury (ca. 1033-1109) skolastisk filosof og teolog. Og blev accepteret af bl.a. Bonaventura (ca. 1217-1274) italiensk teolog og filosof. Og Duns Scotus (1265-1308) skolastisk filosof og teolog. Medens både Thomas af Aquinas (1225-1274) og William af Ockham (ca. 1285 – 1349) skolastisk filosof og teolog, forkastede det. Derimod accepterede både Descartes (1596-1650) filosof, matematiker og naturforsker, og Spinoza (1632-1677) jødisk filosof guds-beviset, medens Leibniz (1646-1716) fandt, at det, var ufuldstændigt i dets cartesianske form hvorpå han søgte at forbedre det.

Der findes også et **teologisk** eller **fysiologisk gudsbevis**, et **aksiologisk gudsbevis**, et **eudaimonologisk gudsbevis**, et **moralsk gudsbevis**, et **pragmatisk gudsbevis**, et **historisk gudsbevis** og det **psykologiske gudsbevis**.

Spinoza: (1632 -1677) Det evigt gode finder Spinoza i den indsigt, at verden udgør en systematisk helhed. Erkendelsens af tingenes virkelige sammenhæng gør mennesket aktivt. Hvilket for Spinoza er det samme som, at mennesket er frit. Der må findes én størrelse, **substansen***, som er årsag til sig selv, og som er identisk med universet opfattet som en systematisk helhed, og som Spinoza kalder **Gud, eller naturen**. Substansen er **"det, som er i sig**

selv, og som begribes ved sig selv". Fandt der ikke en sådan størrelse, kunne vi ikke have nogen afsluttet erkendelse af virkeligheden. Der kan kun findes én substans, for fandtes der flere, måtte de have forskellige **væsentlige*** egenskaber, kunne den ene ikke være årsag til den anden, fordi en substans må netop må være karakteriseret ved, at den må kunne forstås ved sig selv og eksisterer ved sig selv. Derfor kan der kun være én substans. Ubegrænset og uendeligt.

Substansen: Det tilgrundliggende, det selvstændige. Ifølge Spinoza: Det som er i sig selv og som begribes ved sig selv.

William fra Ockham: (ca. 1285 – 1349) engelsk skolastisk filosof og teolog i Ockham nær London. Han angreb ikke mindst den forsøgte broslagning mellem det kristne trosindhold og den aristoteliske filosofi og naturerkendelse. **Tro og viden kan ikke forenes, men bør adskilles skarpt.**

Det er umuligt at føre fornuftsbeviser for troens indhold – W. leverede sønderlemmende kritik af de forskellige **gudsbeviser***, og gudserkendelse, i modsætning til gudstro, er således udelukket.

Religionen hviler alene på åbenbaring og vilje til at tro. **Teologien er ikke bygget på et system af videnskabelige læresætninger, men alene på en samling dogmer, hvis indhold den troende slet og ret må tage til sig, hvor fornuftsstridigt det end måtte være. Han har helt og ubetinget ret, ingen tro indeholder den absolutte viden om verdens skaber som vi kalder for Gud.**

I sine etiske skrifter lægger W. afgørende vægt på, at mennesket nyder en ubetinget viljesfrihed (*se Frihed*). Påstanden herom er ubeviselig, men nødvendig for at begribe menneskets værdighed og tilværelsens moralske dimension. W. diskuterer indgående, hvorvidt denne påstand kan forenes med troen på Guds almægtighed og forudkendskab til alle fremtidige hændelser, derunder menneskets viljes-handlinger. Hvordan kan jeg siges at handle frit nu, hvis Gud altid har vidst, at jeg nu ville handle som jeg gør? I så fald kunne jeg vel ikke have handlet anderledes, end jeg nu handler, og den dom, der beskriver min handling vil være en nødvendig, og ikke en **kontingent***, sandhed? I god tråd med sin almindelige kritik af fornuftens anmasselse på troens gebet konkluderer han, at **"det er umuligt for nogen skabt fornuft i dette liv, at forklarer eller få underbygget viden om, hvordan Gud kender til alle fremtidige kontingente hændelser"**.

Ockhams ragekniv: Et tankeøkonomisk princip om, at **man ikke skal antage flere ting en nødvendigt**. Det er vilkårligt at postulere eksistensen af ting, som man ikke har brug for. Man bør vælge den mest enkle **hypotese*** der passer på kendsgerningerne. Ifølge Ockham skal man ikke antage noget, som nødvendigt for at forklare en kendsgerning, hvis det ikke er etableret i kraft af erfaringer eller klar slutten, eller i kraft af trosartiklerne.

Rene Descartes: "Regler for anvendelsen af menneskets erkendelsesmidler", hvori der udvikles en metode til erhvervelse af videnskabelig, ja af enhver form for rationelt funderet indsigt. Han forskriver de handlinger, forskeren skal udføre til løsning af sit problem. Forbilledet er den matematiske problemløsning. Fremgangsmåden består i et samspil af *analyse*, hvorved problemet – det komplekse emne – nedbrydes i sine intuitivt* erkendtlige mindstebestanddele, og *syntese**, hvorved emnet rekonstrueres ud fra mindste bestand-delene vha. strenge logiske operationer (*deduktion**). Anvendt på rette vis skulle den give sikre resultater, ikke blot i matematik og naturvidenskab, men over for alle emner, der lader sig rationelt behandle, også religiøse og moralske. Den er grundlaget for *erkendelsens enkelthed* – et ideal Descartes bestandigt forfægtede – ved at klarlægge de nødvendige* og tilstrækkelige betingelser for, at mennesket i kraft af sin disciplinerede handlemåde forskaffer sig fuldstændig, systematisk klarhed over tilværelsen.

En af de vigtigste metoderegler lyder i *Discours de la méthode* (Om metoden) "Ikke at acceptere noget som sandt, medmindre jeg klart erkender det som værende sandt: dvs. at undgå forhastede slutninger og forudindtagethed i mine meninger, og ikke tillade plads for andet, end hvad der

fremtræder så klart og tydeligt for min bevidsthed, at jeg ikke kunne finde på nogen som helst grund til at betvivle det.”

Se her ovenfor Ockhams rasekniv, hvor Ockham kommer til det samme tankeøkonomiske princip.

Dogmer: Læresætning, grundsætning. **1.** Trossætning inden for et kirkesamfund; sætning som forpligter en kirkes medlemmer; sprogligt formuleret (fikseret) bestemmelse af en åbenbaret sandhed; mere specifikt; overensstemmelse mellem kirkens forkyndelse og åbenbaringen.

2. Grundlæggende påstand, der ikke tillader tvivl: påstand der ikke tillader tvivl.

Metafysisk tænkning: Påstande der overskrider grænserne for dagligdags og fagvidenskabelig erkendelse, men det er et åbent spørgsmål hvordan disse påstande i øvrigt skal præciseres.

Endelig/uendelig: Det endelig er det, som er **begrænset**, eller som kan begrænses af noget andet. Medens det uendelige er det **begrænsende**, der kan afgrænse alt andet. Det endelig er det, der **ikke er bestemt gennem sig selv**, det som har en **passivitet** i sig, idet det har en evne til at blive bestemt af noget andet. Det uendelige er det **aktive**, der **bestemmer** over sig selv og noget andet. Mennesket er som alt andet skabt af Gud og er som sådan endeligt. Da mennesket imidlertid er skabt i Guds billede, har det også noget uendeligt i sit væsen, hvilket viser sig ved den menneskelige frihed til at bestemme over sit eget liv. Da mennesket ikke er Gud, er der kun tale om en endelig frihed. At mennesket er endeligt får også konsekvenser for dets erkendelse, der er **afhængig af (bestemt af, begrænset af) sanserne**.

Kosmologi: (af græsk *Kosmos*, verdensaltet, *logos*, lære, redegørelse) Filosofiske spekulationer og videnskabelige teorier om universets struktur. Hvilket **stof** universet i virkeligheden består af, og hvilke **principper**, der bedst forklarer universets indretning. Vi må acceptere at universet har en begyndelse i tid, så der indtil nu er forløbet et uendeligt antal år, men det er umuligt, og derfor må verden have en begyndelse i tid. Men universet eller verden kan ikke have nogen begyndelse i tid.

For var det tilfældet, ville tiden før universets begyndelse være tom. Men det er umuligt, og derfor kan universet ikke have nogen begyndelse i tid. ***Dette er korrekt, før skabelsen i Big Bang eksisterede tiden ikke, intet eksisterede, absolut intet eksisterede.***

Kosmologisk gudsbevis: (af græsk *Kosmos*, verdensaltet, og *logos*, lære, teori). Filosofen Kants betegnelse for et gudsbevis, der slutter fra, at når verden eksisterer, så må der også eksisterer en Gud, der har skabt denne verden. Det kosmologiske gudsbevis findes i fire varianter:

1. Da vi kan erfare, at der findes bevægelse, og da alt bevæget har en bevæger, så må der findes en **første bevæger**, som ikke bevæges af noget andet, men af sig selv. Denne første bevæger kaldes Gud.

2. Under forudsætning alt, alt har en årsag, må der være noget som er en **virkning** af en **årsag**, som er en virkning af en årsag, o.s.v. denne årsagskæde kan ikke fortsætte i det uendelige, hvorfor der må være en **første virkende årsag**, der er årsag til sig selv, og som vi kalder Gud.

3. Vi kan erfare, at der er noget, der opstår og forgår, og kan deraf indse at det både har mulighed for at eksisterer og ikke eksisterer, der må imidlertid være noget, der eksisterer med **nødvendighed**, thi ellers var der ingen **grund** til, at alt det blot **mulige** eksisterede. Hvis der ikke var en Gud, der eksisterede med nødvendighed i kraft af sig selv, så ville der ikke være nogen grund til at verden eksisterer. Nu eksisterer verden imidlertid, og følgelig må Gud eksisterer.

4. Det **entropologiske gudsbevis** stammer fra 1800- og begyndelsen af 1900- tallet, og tager sit udgangspunkt i entropi- sætningens lære om, at al bevægelsesenergi med tiden vil omsættes til beliggenheds-energi. Hvis verden derfor allerede nu havde eksisteret uendeligt længe, ville al

bevægelse derfor for længe siden være ophørt. Da der imidlertid stadig findes bevægelse, må verden have haft en begyndelse. Men i så fald må der have været en Gud til at skabe verden, thi ellers ville der ikke have været nogen grund til at verden skulle begynde at eksisterer.

Det såkaldte **ontologiske gudsbevis** (af græsk **to on**, det værende, og **logos**, lære) er argument, der uafhængigt af erfaringen søger at bevise at det ligger i selve begrebet om Gud, at Gud eksisterer. (dvs. hører med til det værende – to on). Det hører med til begrebet om Gud, at Gud er det højeste væsen, således at det er umuligt at tænke sig noget, der er højere og mere fuldkomment end Gud. Følgelig må Gud eksisterer, thi hvis Gud ikke eksisterede, ville Gud jo mangle eksistens, hvilket ville være en ufuldkommenhed ved Gud. Dvs. hvis Gud ikke eksisterede, kunne man tænke sig et mere fuldkomment væsen, hvis fuldkommenhed bestod i, at det udover at ligne Gud også eksisterede. Men det ville stride imod Gudsbegrebet, der indebærer at man umuligt kan tænke sig noget højere og mere fuldkomment end Gud. Altså må Gud eksisterer. –

Argumentet, der findes i flere varianter, optræder først hos Aselm af Canterbury (se denne) og blev accepteret af bl.a. Bonaventura og Duns Scotus, mens både Thomas Aquinas og Ockham forkastede det. Derimod accepterer både Descartes og Spinoza det.

Komplementær: (af latin **complerer**, udfylde, fuldstændiggøre), udfyldende, fuldstændiggøre. Betegner modsætninger, der ikke udelukker hinanden, men hver for sig udtrykker lige væsentlige sider af det iagttagne objekt. Se **Yin og Yang***

Kosmos: Verden som et ordnet hele, verdens altet, universet.

Det ondes problem: Problemet med at forene troen på en algod og almægtig Gud med forekomsten af forskellige former for ondskab, også kaldet **theodicé-problemet**. Problemet går igen inden for alle former for filosofi, og religion, som hævder, at verden er skabt eller styret af en magt, eller et princip, som er helt igennem godt. Inden for kristen tænkning har **Augustin (Aurelius (354-430, teolog og filosof i den romerske provins Numidien))** to svar på problemet, som begge kan føres tilbage til **Plotin (Plotinos, ca. 205-270, den mest indflydelsesrige nyplatoniker i Rom)**.

1. Det onde eksisterer kun som **fravær** af noget godt og er derfor ikke skabt i samme forstand som det gode. Det onde opstår, ved at mennesket i kraft af sin frie vilje forsøger det gode eller m.a.o. synder. Det onde er enten en direkte konsekvens af synden eller en Guds straf til de syndige.

2. Det onde indgår som en del af Guds Skaberværk og er som sådan noget godt. Det fuldkomne udgør sammen med det ufuldkomne en helhed, som er mere omfattende og dermed bedre end én, hvor der kun er fuldkomne ting. Endvidere kan det onde tjene som en kontrast, der fremhæver det gode.

3. det onde er en nødvendig betingelse for at virkeliggøre det gode i mennesket. Mennesket er skabt i Guds billede, men må ligesom et barn, der er skabt i den voksnes billede, igennem en lang og smertefuld proces for at realisere de muligheder, det er blevet givet.

Denne tanke bliver i stor grad ført vider af bla. **Hegel**. For Hegel som for andre af de tyske **idealister***, kan menneskehedens historiske udvikling med alle dens lidelser og vildfarelser ses som én lang dannelsesproces. Denne proces bringer menneskeheden stadig nærmere selverkendelse og dermed en fuldkommen politisk orden.

Idealister: I den tyske idealismes systemtanke ligger der, at virkeligheden er en sammenhængende helhed. Nærmere bestemt hævdes virkeligheden at kunne forstås ud fra ét

princip. Det absolutte vil dermed både sige virkeligheden som sammenhængende helhed og det, som giver denne sammenhæng.

Popper Karl Raimund (f.1902) Østrigfødt engelsk filosof. Fremsatte det såkaldte **falsificerbarheds-kriterium**, hvorefter empirisk-videnskabelige teorier er kendetegnet ved logisk at medføre forudsigelser af mulige observationer. Disse teorier er således falsificerbare, idet de har en mulighed for at blive gendrevet (**falsificeret***) hvis forudsigelserne ikke holder stik.

Ifølge P. sker de epokegørende fremskridt dér, hvor særdeles velbefæstede teorier udsættes for falsifikation. Hans skoleeksempel er den Newtonske fysik til fordel for den Einsteinske. Vi lærer ikke ved at fejle, men ved at konstaterer vore fejl – falsifikationen er på én gang oplysende og udgangspunktet for nye forsøg i en ny erkendelsessituation.

Falsificere: Gendrive et udsagn eller teori ved at påvise at udsagnet eller teorien (enten alene eller i fælleskab med andre udsagn, der formodes at være sande) medfører en falsk sætning. En sådan gendrivelse kaldes en **falsifikation**.

Rationalisme: (af latin *ratio*, fornuft, forstand) **1.** Erkendelsesteoretisk retning, der modsat **empirismen*** hævder muligheden af at opnå viden om virkeligheden alene ved brug af fornuften.

2. Den opfattelse, der kræver religiøse trosretninger begrundet rationelt og afviser enhver tro på noget der overstiger menneskets fatteevne.

3. Den opfattelse, der modsat irrationalisme hævder, at en tro eller mening kun er antagelig, hvis den bygger på erfaringen og fornuftsovervejelser af enten **deduktiv*** eller **induktiv*** art.

Religion: 1. Menneskets forholden sig til det **hellige**, nemlig en virkelighed, der afgørende bestemmer menneskets egen virkelighed (*den virkelighed, mennesket lever i*) menneskets forholden sig til, en **magt**, der rækker ud over mennesket selv, og som giver grundlaget eller grundvilkårene for menneskets tilværelse. Der er således for det første tale om en virkelighed, der er skilt ud fra menneskets egen, specielt ved at være en oversanselig, overnaturlig virkelighed, men som menneskets samtidig står under, dvs. som er den afgørende instans for denne virkelighed, både i betydningen: den øverste magt, og i betydningen: den absolutte værdi. Der er tale om en magt, som giver menneskets egen virkelighed dens mening.

For det andet er menneskets religiøse forholden sig til denne magt kendetegnet ved følelsen af afhængighed og forpligtelse, ved ærefrygt og dyrkelse. Denne magt kan opfattes som en **gud*** mennesket træder til i forhold til troen.

2. En social **institution*** der bærer et fællesskab af individer, som er fælles om troen på noget helligt som en magt og om dyrkelsen af dette hellige gennem visse ritualer.

3. En mere eller mindre personlig handling, der som genstand har noget helligt.

4. En **verdanskuelse*** og livsform, der er bestemt af troen på en gud eller noget guddommeligt som en hellig magt.

Empirisme: Erkendelsesteoretisk hovedretning, som modsat **rationalismen*** hævder, at al viden om virkeligheden stammer fra sanseerfaringen. Vores viden om virkeligheden er sammenfaldende med vor viden om empiriske viden, der kommer i stand ved iagttagen, erindren og induktiv slutten.

De to første erkendelsesmidler leveres ved erkendelsens **givne*** grundlag, og den tredje tillader overskridelsens deraf, idet den berettiger udtalelser om, hvad der engang var, engang vil være, eller altid er tilfældet.

Deduktiv: At udlede et **udsagn*** (*en dom*) fra andre udsagn (*domme*) i overensstemmelse med logiske **slutningsregler***

Induktiv: I logik og metodelære betegner induktion enhver form for **slutning*** hvor **præmisserne*** underbygger **konklusionen*** uden dog at medfører denne logisk.

Givne: I logikken er "det givne" en betegnelse for det, som er forudsat, og som danner udgangspunkt for en slutningskæde, teoridannelse, **forklaring*** eller lignende. Det givne består da i en række **kendsgerninger*** grundsætninger (**aksiomer***), antagelser eller postulater.

Udsagn: dom* fremsat som værende sand. – **Dom:** en dom er alt hvad man fatter i og med at forstå en sådan **sætning***, og domme er således alt, der kan hævdes, benægtes, begrundes, bevises, antages, formodes, forudsættes, underforstås mv. - **Sætning: 1.** Læresætning

2. I logik og sprogvidenskab betegnelse for de sproglige mindste-enheder, hvormed der kan siges noget.

Slutningsregler: Regel som angiver, at en slutning er **logisk*** tilladelig, dvs. at reglen er et gyldigt **argument.*** Hvor konklusionen præsenteres som en logisk følge af præmisserne, er der tale om et **deduktivt argument.** Et sådant er gyldigt, netop hvis præmisserne logisk medfører konklusionen, I så fald **må** konklusionen være sand, såfremt præmisserne er sande.

Præmisser: En sætning, der benyttes til at begrunde en anden konklusion i et argument.

Konklusion: En sætning, der begrundes i et **argument*** eller **bevis*.** – **Bevis:** I almindelighed kaldes ethvert **holdbart deduktivt argument*** for et bevis for argumentets konklusion.

Argumentets holdbarhed består i: **1)** at det er **gyldigt** (dvs. at *præmissernes sandhed med logisk nødvendighed medfører konklusionens sandhed*) og **2)** at præmisserne (*og dermed konklusionen*) faktisk **er sande.**

Sandhed: Bestemmelse, der tillægges 'det sande' i modsætning til 'det falske'.

Retfærdighed: Mindstekravet til en retfærdig handling eller beslutning er, at de individer, der berøres af handlingen eller beslutningen, bliver behandlet på samme måde.

Retspositivisme: Samlebetegnelse for en række restfilosofiske og moralfilosofiske opfattelser. Ifølge R. er det retsfilosofiens opgave at analysere dens eksisterende lovgivning og retspraksis, positiv ret, på en politisk og moralsk neutral måde, ved at fremdrage de fundamentale retsbegreber, som f.eks. restpligt, retsnorm, retslig sanktion, retskilde, rettighed, straf og skyld.

Lov bestemmes af mange retspositivister som befaling fra en suveræn, der ikke adlyder andre. Hvad suverænen tillader, er også en slags befaling eller påbud. Dommerens påbud ses ofte som en ret mekanisk anvendelse af fastsatte regler på nye tilfælde.

Selv om en retsregel moralsk set er forkastelig medfører dette ikke, at retsreglen er ugyldig, dvs. uden retskraft. Ret er gældende ret. Her adskiller R. sig på afgørende vis fra **naturreten*.**

Om moralfilosofien står retspositivisterne delt nogle er **utilitarister*** hvorfor moralfilosofiske problemer kan diskuteres og løses rationelt. Andre er **non-kognitivister*** for hvem moralske påstande er blottet for (**kognitiv ***) mening.

Naturret: Den opfattelse at lov og ret har et fast moralsk grundlag, således at et lands retssystem bør vurderes ud fra principper der er objektive og grundet på naturen. Filosoferne Hobbes og Locke, har i deres forskellige udformninger af N. søgt efter nødvendige betingelser for, at mennesket kan overleve. For at overleve som art, må vi leve i grupper, og for at vi kan leve i

grupper, må nogle af vores handlinger være underkastet bestemte regler om ret og rimelighed. For Hobbes kan den menneskelige fornuft udtænke disse nødvendige overlevelsesregler, medens de for Hume og Smith er resultatet af en lang udviklingsproces.

Utilitarismen: Etisk filosofi, ifølge hvilken den etisk set rigtige handling er den, der sammenlignet med andre muligheder frembringer den største mængde af positive, (*ikke etiske*) **værdier**. * dvs. at handlingens værdi afhænger af dens evne til at forøge mængden af positive værdier af ikke etisk art, f.eks. lykke, rigdom, godt helbred, skønhed, indsigt osv.

Kognitiv: Det som angår eller involverer erkendelse. **1.** Kendetegn ved bevidsthedsakter eller bevidstheds-processer, der involverer erkendelse, modsat f.eks. viljesakter. **2.** Sætninger, som kan være sande eller falske siges at besidde **kognitiv mening** modsat sætninger med **non-kognitiv mening**. (*f.eks. sætninger som typisk bruges i udråb eller befalinger*) eller meningsløse ytringer.

Værdi: Noget som er **godt*** eller ondt, smukt eller grimt, ophøjet eller nedrigt, osv. Eventuelt selve det gode, det onde, det smukke, det grimme, det ophøjede, det nedrige, osv. Ved noget.

Da V, endvidere ofte eller måske altid) er relateret til en eller anden form for **handling*** kan V. siges at være en betegnelse for noget som positivt eller negativt styrer eller bør styre menneskelig (eller generelt: bevidste, ansvarlige **personers***) stræben.

-Isme: Betegner handlemåde, tænkemåde, åndelig eller ideologisk bevægelse som f.eks. islamisme, katolicisme, buddhisme, hinduisme, kommunisme, nazisme, fascisme, socialisme og lignende.

Jeg er af den opfattelse at alle "-ismer" er skabt af mænd, idet ingen kvinde har været tåbelig og magtsyg nok til at skabe en – isme. Eller sagt på en anden måde, ingen kvinde er dum og ufuldkommen nok til at skabe en -isme! Det er kun mænd!

Erling Stougaard Nielsen